

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/753/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a települési önkormányzatok helyi iparűzési adóbevétel többlete alapján 2025. november hónapban teljesítendő fizetési kötelezettség összegéről szóló 34/2025. (XI. 11.) NGM rendelet alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. [...] Önkormányzata jogi képviselője útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének g) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (2) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő.
- [2] Az indítványozó indítványában a települési önkormányzatok helyi iparűzési adóbevétel többlete alapján 2025. november hónapban teljesítendő fizetési kötelezettség összegéről szóló 34/2025. (XI. 11.) NGM rendelet (a továbbiakban: NGMr.) alaptörvény-ellenességének megállapítását és annak – az Abtv. 41. § (1) valamint 45. § (4) bekezdése alapján – kihirdetésére visszamenő hatállyal történő megsemmisítését kérte. Az indítványozó az NGMr. szabályozását ellentétesnek ítélte az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való alapjoggal. Az indítványozó indítványában az NGMr. támadott szabályozását az alábbiak szerint foglalta össze. Az NGMr. egyetlen érdemi rendelkezést és egy ahhoz kapcsolódó mellékletet tartalmaz, melyek együttesen megállapítják a települési önkormányzatok által a helyi iparűzési adóbevétel többlete alapján a 2025. november havi nettó finanszírozás keretében teljesítendő fizetési kötelezettség összegét önkormányzatonkénti bontásban, köztük az indítványozó által fizetendő összeget is. Az NGMr. Magyarország 2025. évi központi költségvetésének megalapozásáról szóló 2024. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Kmtv.) 249. §-ában foglalt felhatalmazás alapján született, háttérében a Kmtv. 247. § (1) bekezdésében foglalt fizetési

kötelezettség áll. A Kmtv. 247. § (1) bekezdése értelmében az az önkormányzat, amely szolidaritási hozzájárulás fizetésére kötelezett, a tárgyévi befolyó és a tárgyévet megelőző évben befolyt helyi iparűzési adóbevétele közötti többletnek a tárgyévi és a tárgyévet megelőző szolidaritási hozzájárulás különbözetével korrigált összegét be kell, hogy fizesse a Területfejlesztési Alap részére, a tárgyévi május, november és tárgyévet követő év március havi nettó finanszírozás keretében. A Kmtv. 247. § (3) bekezdése szerint a tárgyévi május, november és a tárgyévet követő év március hónapokban teljesítendő fizetési kötelezettség önkormányzatonkénti összegét az államháztartásért felelős miniszter a területfejlesztésért felelős miniszter egyetértésével rendeletben határozza meg.

[3] Az egyes önkormányzatok által fizetendő összegek megállapítása nem automatikus, a Kmtv. 25. melléklete határozza meg azt a képletet, amely szerint a fizetési kötelezettség az egyes önkormányzatok tekintetében megállapítandó. Amikor a nemzetgazdasági miniszter az NGMr.-t meghozta, a Kmtv. 25. mellékletében foglalt bonyolult képlet alkalmazásával – minden egyes önkormányzat tekintetében – kiszámolta a fizetési kötelezettség összegét és ezt foglalta az NGMr. 1. mellékletébe. Az indítványozó szerint ez „nyilvánvaló” egyedi jogalkalmazási tevékenység minden, az NGMr. 1. mellékletében szereplő önkormányzat, ekként az indítványozó vonatkozásában. Az NGMr. így nem más, mint az érintett önkormányzatoknak címzett egyedi jogalkalmazói döntéseknek egyetlen jogszabályba foglalása. Az indítványozó jogséremléle alátámasztásaként arra hivatkozott, hogy az NGMr. több mint százmillió forint helyi iparűzési adó többlet befizetését írta elő számára. Az indítványozó kiemelte, hogy számára nem áll rendelkezésre a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, mivel a befizetési kötelezettséget jogszabály, miniszteri rendelet határozza meg, amellyel szemben fogalmilag nem indítható közigazgatási per. Az indítványozó utalt arra, hogy a befizetési kötelezettségét ugyan a Kincstár érvényesíti beszedési megbízás útján azonban a Kmtv. 247. § (5) bekezdése kifejezetten kimondja azt, hogy „[a] fizetési kötelezettség megállapítására és a nettó finanszírozás keretében történő levonására nem kell alkalmazni az általános közigazgatási rendtartásról szóló törvény szabályait.” Az indítványozó hivatkozott a 18/2024. (XI. 11.) AB határozat indokolására (Indokolás [103]), melyben a beszedési megbízás Kincstár általi benyújtását az Alkotmánybíróság nem minősítette olyan egyedi jogalkalmazói aktusnak, amelyre alkalmazni kéne a közigazgatási eljárás szabályait. Ebből következően az indítványozó szerint a beszedési megbízással szemben sem áll rendelkezésre jogorvoslat.

[4] Az indítványozó a 6/2013 (III. 1.) AB határozatra (Indokolás [211]) hivatkozással arra is utalt, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében nem tekinthető az

Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése által megkövetelt hatékony jogorvoslatnak az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz benyújtásának lehetősége sem, mivel az Alkotmánybíróság nem a jogalkotó által jogalkalmazóként lefolytatott egyedi eljárásokban megállapított tényállást és az eljárás jogszerűségét vizsgálja felül, hanem a közvetlenül hatályosuló jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját.

- [5] Az indítványozó kifejtette, hogy az indítvány alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, mivel annak a lényege az, hogy jogszabályba foglalhatóak-e az önkormányzatok tulajdonát érintő egyedi jogalkalmazói döntések, megfosztva ezzel az érintett önkormányzatokat az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogtól.
- [6] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való alapjog állított sérelmét a vizsgált esetben az egyedi érdemi döntések jogszabályba foglalásában látta. Az indítványban foglaltak szerint az Alkotmánybíróság csaknem harminc éves következetes gyakorlata értelmében ellentétes a jogorvoslathoz való joggal az, ha egy jogszabály tartalmilag több egyedi döntés összesítését foglalja magában, és ezzel megfosztja a döntésekkel érintett jogalanyokat a jogorvoslat lehetőségétől. E körben az indítványozó utalt arra, hogy az Alkotmánybíróság elsőként a 6/1994. (II. 18.) AB határozatban egy önkormányzati rendelettel kapcsolatban fogalmazta meg azt, hogy alkotmányellenes az a szabályozás, amely „az ingatlantulajdont korlátozó egyedi döntések rendeleti formában való megjelentetésével gyakorlatilag kizárja a fellebbezés és a bírósági felülvizsgálat benyújtásának a lehetőségét, és ezáltal sérti a tulajdonvédelemre is garanciát nyújtó jogorvoslat lehetőségét.” [Vö.: 6/1994. (11. 18.) AB határozat, ABH 1994, 65, 67.] Az Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek minősítette a kifogásolt rendelkezést és *ex tunc* megsemmisítette azt.
- [7] Az indítványozó a 43/2006. (X. 5.) AB határozatra (ABH 2006, 540, 548–549.) és a 20/2011. (III. 30.) AB határozatra (ABH 2011, 645.) hivatkozással kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság ezen határozataiban is önkormányzati rendeletet semmisített meg a jogorvoslathoz való jog sérelme miatt.
- [8] Az indítványozó indítványában felhívta a 45/1997. (IX. 19.) AB határozatot is, amelyben az Alkotmánybíróság a 6/1994. (II. 18.) AB határozatban megfogalmazott tételt alkalmazva olyan törvényi szintű szabályozást – a hajózásról szóló 1973. évi 6. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Htvr.) 20. § (4) bekezdés *aex tunc* hatállyal megsemmisítette a Htvr. 20. § (4) bekezdés *a*

értelmében a jog- vagy érdeksérelemmel érintett személyek jogorvoslattal élhetnek. A szabályozásnak ez a módja, azaz az ingatlantulajdont korlátozó egyedi döntés törvényi formában való megjelentetése kizárja a fellebbezés és a bírósági felülvizsgálat benyújtásának lehetőségét, és ezáltal sérti a tulajdonvédelemre is garanciát nyújtó jogorvoslat érvényesülési lehetőségét” [45/1997. (IX. 19.) AB határozat, ABH 1997, 311, 318.].

- [9] Az indítványozó kiemelte azt, hogy ugyanígy a jogorvoslathoz való jog sérelme miatt minősítette alkotmányellenesnek és semmisítette meg a 43/2006. (X. 5.) AB határozat az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény 25. §-ának (2) bekezdését, mivel ennek alapján „nem kerül sor olyan közigazgatási határozat meghozatalára, amellyel szemben jogorvoslattal lehetne élni, hanem a települési önkormányzat rendelete határozza meg, melyek azok a telkek, amelyekre a megjelölt településrendezési cél megvalósítása érdekében elővásárlásjog keletkezik.” [43/2006. (X. 5.) AB határozat, ABH 2006, 540, 548–549.]
- [10] Kivételesen az Alkotmánybíróság a jogorvoslathoz való jog sérelme alapján alkotmányellenes mulasztást is megállapított, abban az esetben, ha a jogszabályból – az adott ügyben a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény – nem következett teljes egyértelműséggel az egyedi döntés tartalma, ezért az egyedi döntést közhatalmi aktus konkretizálta, anélkül azonban, hogy ezen konkretizáló döntéssel szemben biztosított lett volna a jogorvoslat. [53/2002. (XI. 28.) AB határozat, ABH 2002, 327, 335.] Ugyanezt az elvet érvényesítette a 33/2006. (VII. 13.) AB határozat is, amely a fokozottan védett természeti területté nyilvánításnál a jogszabályban – egyedi közigazgatási határozat nélkül – kimondott tulajdonjogkorlátozás tekintetében állapította meg az Alkotmány 57. §-ának (5) bekezdésében meghatározott jogorvoslati jognak a megsértésével járó alkotmányellenes helyzetet. [33/2006. (VII. 13.) AB határozat, ABH 2006, 447.]
- [11] Az indítványozó rámutatott arra, hogy az Alkotmánybíróság az Alkotmány 57. § (5) bekezdésén alapuló korábbi gyakorlatát az Alaptörvény hatályba lépését követően az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmezésénél is irányadónak tekintette. {Ld. pld. 3111/2021. (IV. 14.) AB határozat, Indokolás [29]}. Ennek megfelelően semmisítette meg az Alkotmánybíróság 6/2013. (III. 1.) AB határozatában a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény 14. § (1) és (3)–(5) bekezdését, valamint 34. § (2) és (4) bekezdését, mivel ezek ellentétesek voltak a tisztességes eljáráshoz való joggal és a jogorvoslathoz való joggal. {6/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [209]–[212]}.

- [12] Az indítványozó kiemelte, hogy a jogorvoslathoz való jog természetesen csak az ügy érdemében hozott vagy eljárást befejező döntésekkel szemben illeti meg az érintetteket, és arra is utalt, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében annak vizsgálata során, hogy mely döntés minősül ilyennek, a döntés tárgya és a személyre gyakorolt hatása a meghatározó, vagyis az, hogy az érintett helyzetét, jogait a döntés lényegesen befolyásolta-e.
- [13] Alkotmányjogi érvelése összegzéseként az indítványozó megismételte azon álláspontját, hogy az NGMr. támadott szabályozása ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével, mivel az egyedi döntéseket foglal magában, melyek az érintett önkormányzatok tekintetében fizetési kötelezettséget állapítanak meg. Ezek az egyedi döntések a Kmtv. 25. mellékletében foglalt képlet alapul vételével hozott konkretizáló, jogalkalmazó döntések. Egyúttal az egyes önkormányzatokat terhelő fizetési kötelezettség meghatározása az NGMr. 1. mellékletében kétséget kizáróan érdemi döntés is, mely az indítványozó esetében közvetlenül, minden további eljárás és jogorvoslati lehetőség nélkül százmillió forintot meghaladó fizetési kötelezettséget eredményez. Ez a döntés egyúttal az indítványozó pénzeszközei fölötti polgári jogi tulajdonát is korlátozza, ami egyben az Alaptörvény XIII. cikke által biztosított tulajdonhoz való jog korlátozását is jelenti.
- [14] Az indítványozó végezetül arra is hivatkozott, hogy az NGMr.-be foglalt döntések egyedi és érdemi jellegét támasztja alá véleménye szerint az Alkotmánybíróság Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésén alapuló gyakorlata is. Az Alkotmánybíróság a 18/2024. (XI. 11.) AB határozatában egy más jogcímű, de szintén közigazgatási eljárás nélkül megállapított befizetési kötelezettség – a szolidaritási hozzájárulás – tekintetében ugyanis megállapította azt, hogy „a Kincstár kétféle tevékenységet kétféle minőségben végez onnantól, hogy hatályba lép a szolidaritási hozzájárulás anyagi jogát tartalmazó szabályozás az éves költségvetési törvényben, addig, hogy beszédési megbízást nyújt be az önkormányzat terhére. Az elsőben a Kincstár a központi végrehajtó hatalom hatóságaként fizetésre kötelezi a tőle független helyi önkormányzatot. E tekintetben közhatalom birtokában tevékenykedik. Tulajdonképpen a költségvetés hatósági implementációját látja el. A másodikban a pénzügyi piac egyik fizetési módját veszi igénybe, amivel a költségvetés pénzügyi lebonyolítását valósítja meg még akkor is, ha az Áht. kikapcsolja az érintett önkormányzat akaratautonómiáját a számlája felett a beszédési megbízás teljesítésével összefüggésben. Az Áht. 83. § (3) bekezdése tehát egy olyan államháztartásijogi norma, amely a Kincstár hatósági és nem hatósági tevékenységének találkozási pontjában van. A közhatalom Kincstár általi gyakorlása a

beszedési megbízás benyújtásának előfeltétele” {18/2024. (XI. 11.) AB határozat, Indokolás [103]}.

- [15] E különbségtételre alapozva az Alkotmánybíróság megállapította továbbá azt is, hogy „[a]mennyiben a Kincstár a helyi önkormányzatot terhelő szolidaritási hozzájárulás megelőlegezéséből fakadó követelése megtérítése céljából a beszedési megbízást úgy nyújtja be, hogy előtte lefolytatta a tisztességes hatósági eljárást és abban meghozta a formalizált döntését a szolidaritási hozzájárulás kivetéséről, az Alaptörvény XXIV cikk (1) bekezdése csorbát nem szenved” {18/2024. (XI. 11.) AB határozat, Indokolás [114]}.
- [16] Mindezek alapján az indítványozó szerint az NGMr. egy absztrakt norma alapján konkrét, egyedi esetben teljesítendő fizetési kötelezettség megállapítására irányuló egyedi, érdemi közhatalmi döntéseket tartalmaz. Álláspontja szerint az ilyen egyedi, érdemi közhatalmi döntéssel szemben megilleti az indítványozót az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jog, azonban az egyedi, érdemi közhatalmi döntéseknek az NGMr.-be foglalása megfosztotta őt a jogorvoslattól. Az Abtv. 45. § (4) bekezdése alapján az NGMr. *ex tunc* hatályú megsemmisítését az indítványozó azzal indokolta, hogy az *ex nunc* hatályú megsemmisítés nem érintené a már általa teljesített befizetést, így nem lenne képes orvosolni az indítványozó jogorvoslathoz való jogában bekövetkezett sérelmet és nem nyújtana valódi jogorvoslatot.
- [17] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt döntení kell annak befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz befogadásáról az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 47. § (1) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1) és (2) bekezdéseire – tanácsban eljárva dönt. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezekon kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [18] Az NGMr. indítvánnyal támadott szabályozása a 2. § (1) bekezdés értelmében a kihirdetését követő napon 2025. november 12-én lépett hatályba. Az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt 2026. február 26-án az Abtv. 30. § (1) bekezdés második fordulója szerinti, 180 napos törvényi határidőn belül nyújtották be. Az indítványozó – figyelemmel a Mötv. 49. § 9. pontjára – indítványához csatolta [...] Önkormányzata Képviselő-testülete 304/2025. (XII. 10.) számú képviselő-testületi

határozatát, amely felhatalmazást adott a polgármester részére arra, hogy az NGMr. alaptörvény-ellenességének megállapítása iránt alkotmányjogi panaszt terjesszen elő.

- [19] Az indítványozó indítványához csatolta továbbá a polgármester által az Alkotmánybíróság előtt alkotmányjogi panasz előterjesztésére és az ezzel kapcsolatos jogi képviselet ellátására szóló ügyvédi meghatalmazást, amely alapján az indítványozót a jelen alkotmányjogi panasz eljárásban az ügyvédi meghatalmazásban szereplő jogi képviselők képviselik.
- [20] Az indítványozó az Abtv. 26. § (2) bekezdésében foglalt alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik {Vö. 3192/2024. (V. 31.) AB határozat, Indokolás [34]}.
- [21] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése, a jogorvoslathoz való alapjog állított sérelme tekintetében megfelelt az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt feltételeknek:
- a) Megjelölte azt a törvényi rendelkezést, az Abtv. 26. § (2) bekezdését, amely az Alkotmánybíróság hatáskörét és az indítványozó jogosultságát megalapozza.
  - b) Megjelölte az eljárás megindításának indokait, és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét.
  - c) Megjelölte az Alkotmánybíróság által vizsgálendő jogszabályi rendelkezést (NGMr.).
  - d) Megjelölte az Alaptörvény megsértett rendelkezését [XXVIII. cikk (7) bekezdés, jogorvoslathoz való alapjog].
  - e) Tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a támadott jogszabály miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.
  - f) Tartalmaz kifejezett kérelmet a támadott jogszabály *ex tunc* hatályú megsemmisítésére.
- [22] Az NGMr. támadott szabályozásával, mint miniszteri rendeleti jogforrási szintű jogszabállyal szemben nem állt jogorvoslat az indítványozó rendelkezésére.
- [23] Az indítványozó az Abtv. 26. § (2) bekezdés szerinti hatáskörben kérte az Alkotmánybíróság eljárását. Az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság eljárása kivételesen akkor is kezdeményezhető az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján, ha az alaptörvény-ellenes jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette. „A kivételes panasz esetében – mivel az közvetlenül a norma ellen irányul – különös jelentősége van az érintettség vizsgálatának, mert az indítványozó alapjogában való személyes, közvetlen és aktuális sérelme különbözteti meg a kivételes panaszt az *actio popularis*-től. A személyes érintettség az indítványozó alapjogát érintő sérelmét jelenti, ám az

indítványozó nem csak akkor személyesen érintett, ha ő a norma címzettje. Ha a norma címzettje harmadik személy, a személyes érintettség követelménye akkor teljesül, ha az indítványozó alapjogi pozíciója és a norma között szoros kapcsolat áll fenn. Az Abtv. 26. § (2) bekezdése által kifejezetten nevesített közvetlenség követelménye szempontjából az a meghatározó, hogy a kifogásolt jogszabályi rendelkezés maga érinti-e az indítványozó alapjogát; végül az aktuális érintettség követelménye azt jelenti, hogy az érintettségnek az alkotmányjogi panasz benyújtásakor fenn kellett állnia. Azt, hogy az indítványozó aktuális sérelme fennáll-e, csak a konkrét esetben lehet eldönteni [...]” {3128/2022. (IV.1.) AB határozat, Indokolás [86]–[87]} {vö. 3110/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [27]–[31], 3537/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [30]}.

- [24] Az Alkotmánybíróság a vizsgált esetben megállapította, hogy az indítványozó személyes érintettsége fennáll, mivel az NGMr. 1. számú mellékletét képező táblázat 9. sora az indítványozóra nézve tartalmazza az őt 2025 novemberében terhelő fizetési kötelezettség összegét. Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá azt is, hogy az indítványozó érintettsége egyben közvetlen is, mivel az NGMr. kifogásolt szabályozása közvetlenül, más állami aktus közbejötté nélkül hatott ki az indítványozóra, határozta meg az indítványozót terhelő fizetési kötelezettség összegét. Végül az indítványozó érintettségének aktualitását is megállapíthatónak találta a vizsgált esetben az Alkotmánybíróság, figyelemmel arra, hogy az indítvány benyújtásakor az NGMr. támadott szabályozása már hatályban volt ennek következtében az NGMr. 2025. november 12-i hatályba lépésével az indítványozót terhelő fizetési kötelezettség összegszerűsége már meghatározásra került és az változatlanul meghatározott volt az indítvány benyújtásának időpontjában 2026. február 26-án is.
- [25] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban utalt az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való alapjogra is, azonban erre nézve önálló határozott indítványi kérelmet nem fogalmazott meg, így e körben az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálatot nem végezhetett.
- [26] Az Alkotmánybíróság – az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése szerinti korlátozásra tekintettel – vizsgálta, hogy a jelen esetben eljárhat-e az indítványozó által a határozott kérelem részeként megjelölt Abtv. 26. § (2) bekezdésben foglalt hatáskörben. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az NGMr. támadott szabályozása a Kmtv. 249. §-ában foglalt törvényi felhatalmazó rendelkezésnek megfelelően kizárólag az indítványozó 2025 novemberben esedékes fizetési kötelezettségének (az elvont helyi iparüzési adó többletnek) az összegét határozta meg az 1. melléklete 9. sorában. Nem az NGMr. támadott szabályozása, hanem Kmtv.

66. pontjának címe („A helyi iparűzési adóbevétel többlete alapján meghatározandó fizetési kötelezettséggel kapcsolatos szabályok”) alatt elhelyezkedő Kmtv. 247. § (1) bekezdése írta elő az indítványozó számára a fizetési kötelezettséget. E törvényi rendelkezés értelmében: „[a] tárgyévben a Magyarország 2025. évi központi költségvetéséről szóló 2024. évi XC. törvény 2. melléklet II. rész 62. pontja szerinti önkormányzati szolidaritási hozzájárulást teljesítő helyi önkormányzat a tárgyévi befolyó és a tárgyévet megelőző évben befolyt helyi iparűzési adóbevétele közötti többletnek a tárgyévi és a tárgyévet megelőző szolidaritási hozzájárulás különbözetével korrigált összegét (a továbbiakban: fizetési kötelezettség) a Területfejlesztési Alap részére a tárgyév május, november és tárgyévet követő év március havi nettó finanszírozás keretében, a 25. mellékletben meghatározott számítási módszer alapján teljesíti.” A Kmtv. fent hivatkozott 66. pontja alatt kerültek szabályozásra a Kmtv. 247–249. §-ai között azok a törvényi szabályok, amelyek – egyebek mellett – előírják a fizetési kötelezettséget, meghatározva annak a számítási módszerét (25. melléklet) is.

- [27] Az Alkotmánybíróság korábban az 1246/2026. (V. 7.) AB végzésében egy másik önkormányzat által az NGMr. támadott szabályozásának ezen indítványozóra vonatkozó rendelkezése tekintetében szintén az Abtv. 26. § (2) bekezdésben foglalt hatáskörben előterjesztett panasz alapján már vizsgálta a fenti eljárási kérdést (a továbbiakban: előzményi ügy). Ennek során az előzményi ügyben megállapította, hogy az NGMr. indítványozó által támadott, kizárólag az indítványozót 2025. novemberben terhelő fizetési kötelezettség összegét meghatározó szabályozása elválaszthatatlan tartalmi kapcsolatban állt Kmtv. 247. § (1) bekezdésében meghatározott, a fizetési kötelezettséget előíró törvényi rendelkezésével. Rámutatott arra, hogy ezt az elválaszthatatlan tartalmi kapcsolatot az alapozza meg, hogy az indítványozó számára az NGMr. 1. melléklete vonatkozó sorában meghatározott összeg, szorosan összekapcsolódik és elválaszthatatlan attól a Kmtv. 247. § (1) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezéstől, ami kötelezettséget teremt az indítványozó számára annak megfizetésére. Az Alkotmánybíróság az előzményi ügyben figyelemmel az Alaptörvény 24. cikk (4) bekezdésében foglaltakra az NGMr. támadott szabályozását – a szoros tartalmi összefüggésre tekintettel – a Kmtv. 247. § (1) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezéssel együtt, azzal egységben vizsgálta az indítványban megjelölt hatásköre szempontjából. Az Alkotmánybíróság ez alapján arra a megállapításra jutott, hogy a Kmtv. 247. § (1) bekezdésében előírt fizetési kötelezettséget előíró törvényi rendelkezés, annak tartalma és a központi költségvetési törvénnyel fennálló közvetlen kapcsolata miatt az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésben foglalt hatásköri korlát miatt nem vizsgálható.

- [28] Az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése értelmében mindaddig, amíg az államadósság a teljes hazai össztermék felét meghaladja, az Alkotmánybíróság a 24. cikk (2) bekezdés *b)–e)* pontjában foglalt hatáskörében a központi költségvetésről, a központi költségvetés végrehajtásáról, a központi adónemekről, az illetékekről és járulékokról, a vámokról, valamint a helyi adók központi feltételeiről szóló törvények Alaptörvénnyel való összhangját kizárólag az élethez és az emberi méltósághoz való joggal, a személyes adatok védelméhez való joggal, a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához való joggal vagy a magyar állampolgársághoz kapcsolódó jogokkal összefüggésben vizsgálhatja felül, és ezek sérelme miatt semmisítheti meg. Az Alkotmánybíróság az e tárgykörbe tartozó törvényeket is korlátozás nélkül jogosult megsemmisíteni, ha a törvény megalkotására és kihirdetésére vonatkozó, az Alaptörvényben foglalt eljárási követelmények nem teljesültek. A 3385/2024. (XI. 8.) AB határozatban (Indokolás [18]–[20]) az Alkotmánybíróság meghatározta azokat a szempontokat, amelyeket annak a kérdésnek az eldöntésénél kell, figyelembe venni, hogy egy költségvetést megalapozó törvény mikor eshet az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésben foglalt hatásköri korlátozás alá. E körben figyelemmel kell lenni arra, hogy *(i)* a támadott törvényi rendelkezés vagyongazdálkodási vagy költségvetési gazdálkodási szabály-e, *(ii)* hogy a költségvetési törvényben vagy annak szabályozási tárgykörében helyezkedik-e el a szabály *(iii)* illetve, hogy mennyire szoros kapcsolatban áll a költségvetési törvény szabályozásával (a tárgyévi költségvetéssel). Ez alapján az előzményi ügyben az Alkotmánybíróság kimondta azt, hogy a Kmtv. 247. § (1) bekezdésében előírt fizetési kötelezettség nem vagyongazdálkodási szabály, hanem olyan költségvetési gazdálkodási szabály, amely szoros és közvetlen kapcsolatban állt a 2025. évi központi költségvetéssel, az abban szereplő elkülönített állami pénzalappal, a Területfejlesztési Alappal, annak a bevételét képezte. Ez az alap volt a forrása 2025-ben a Versenyképes Járások Program finanszírozásának. Az előzményi ügyben az indítványozó nem az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében foglalt közpénzügyi hatáskör-korlátozási klauzulában lévő alaptörvényi rendelkezések sérelmét állította, és nem hivatkozott arra sem, hogy a Kmtv. megalkotására és kihirdetésére vonatkozó, az Alaptörvényben foglalt eljárási követelmények nem teljesültek.
- [29] Az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében foglalt hatásköri korlát a fent kifejtettek szerint az előzményi ügyben kizárta az indítvánnyal támadott NGMr.-ben foglalt kizárólag az indítványozót 2025 novemberében terhelő fizetési kötelezettség összegét meghatározó rendeleti szabály tekintetében is az Alkotmánybíróság indítványban megjelölt hatáskörben való eljárását.

- [30] Az Alkotmánybíróság a hivatkozott előzményi ügyben a végzése indokolásában megjegyezte azt, hogy az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében foglalt hatásköri korlát az Abtv. 26. § (2) bekezdése alapján a Kmtv. 249. §-ában foglalt felhatalmazás alapján kiadott a helyi iparűzési adó többlet konkrét összegét meghatározó NGMr. rendeleteket támadó tárgyazonos indítványok elbírálása során is megfelelően irányadó.
- [31] Az Alkotmánybíróság ennek megfelelően az előzményi ügyben a hatásköre vizsgálata körében tett fenti megállapításait a jelen ügyben is irányadónak tekinti. A vizsgált esetben is megállapítható az, hogy az NGMr. indítvánnyal támadott szabályozása elválaszthatatlan tartalmi kapcsolatban áll a Kmtv. 247. § (1) bekezdésében a fizetési kötelezettséget meghatározó törvényi rendelkezéssel és ebből következően az NGMr. kifogásolt szabályozása is az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében foglalt hatásköri korlátozás alatt áll. A vizsgált esetben is megállapítható továbbá az, hogy az indítványozó nem az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében foglalt alaptörvényi rendelkezések sérelmét állította, továbbá az is, hogy a Kmtv. fizetési kötelezettséget előíró rendelkezése kapcsán nem hivatkozott arra, hogy a törvény megalkotására és kihirdetésére vonatkozó, az Alaptörvényben foglalt eljárási követelmények nem teljesültek.
- [32] 3. A kifejtettek alapján – az előzményi ügghöz hasonlóan – az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz elbírálására az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésben foglaltak alapján nincs hatásköre, ezért azt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *f*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. július 7.

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hende Csaba s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Polt Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró